

[Handelsministeren.]

Danmark traf en tilsvarende beslutning, og alle de øvrige EFTA-lande anmodede efterhånden også om forhandling.

Forsøget slog som bekendt fejl — det var det andet mislykkede forsøg på at få den brede europæiske løsning. Vi måtte dengang betragte det som nok så ulyksaligt, men man kan måske sige, at forsøget alligevel ikke har været gjort forgæves. Vi står i dag bedre rustet, fordi forhandlingerne i 1961-62 klarlagde adskillige ting af betydning for de forhandlinger, der nu forestår. Fra dansk side har vi i den forløbne tid til stadighed arbejdet på at skabe grundlag for denne genoptagelse af forhandlingerne. Om grundlaget er tilstrækkelig bæredygtigt, kan kun prøves ved, at vi begynder igen. Det er imidlertid på forhånd klart, at forhandlingerne ikke vil blive lette, og de kan vel blive langvarige. De store problemer, som består, er velkendte. De ligger delvis uden for den problemkreds, som står i direkte forbindelse med Storbritanniens og andre landes indpasning i Fællesskabernes økonomiske samarbejde. Det illustrerer, at de europæiske samarbejdsbestræbelser drejer sig om væsentligt mere end at fremme handelen mellem de europæiske nationer. Det er imidlertid i de seneste måneder fremgået med stadig større klarhed, at den britiske regering ikke blot erkender denne baggrund for det europæiske samarbejde, men er rede til at omsætte denne erkendelse i handling.

Jeg tror, at også de seks har indset, at Storbritannien i de forløbne 4-5 år, siden det andet mislykkede forsøg i 1961-62, er blevet mere europæisk bevidst og er parat til at give det europæiske samarbejde den fornødne fortrinsstilling, den fornødne prioritet. Jeg tror også, at de seks forstår, at England, ikke alene på det så ofte fremhævede teknologiske område, har meget at byde dem; forhåbentlig vil de seks også erkende, at Danmark og de øvrige nordiske lande har noget positivt at bidrage med.

Udvidelsen af fællesmarkedet bør først og fremmest ses som en styrkelse uanset de vanskeligheder af administrativ og anden art, som alle ændringer jo skaber i en overgangsperiode. Derfor er det mit håb, og det er min overbevisning, at de forestående forhandlinger skulle ende med et positivt resultat. Jeg vil ikke inklade mig på spe-

kulationer om, hvad der vil ske, og hvad vi skal gøre, hvis forhandlingerne ikke lykkes. Alle spekulationer af denne art kan kun svække tilliden til, at forsøget er oprigtigt ment.

Den første og den vigtigste forudsætning for genoptagelse af danske forhandlinger med fællesmarkedet må nu siges at være opfyldt. Noget tilsvarende gælder for de øvrige EFTA-lande. Det er af stor betydning for Danmark, at de alle opnår for dem tilfredsstillende løsninger i relation til De europæiske Fællesskaber, og jeg vil derfor gerne sige nogle få ord om vort forhold til de øvrige EFTA-lande og især til de nordiske lande i den nye situation.

EFTA-samarbejdet har jo været af stor værdi for Danmark. Jeg har allerede nævnt den meget betydelige stigning i dansk eksport og den bemærkelsesværdige udvikling i og modernisering af Danmarks økonomi, som til dels er en følge af EFTA-samarbejdet. Dette samarbejde har imidlertid også skabt andre værdier; således er der næppe nogen, der vil anfægte, at der også på andre områder end de rent handelsmæssige er skabt et nærmere forhold til og forståelse for EFTA-lande som f. eks. Schweiz og Østrig; end tilfældet var før EFTAs dannelse. Disse forbindelser har Danmark en klar interesse i at bevare også efter dannelsen af et bredt europæisk samarbejde.

Det møde, som fandt sted i London den 28. april, var en bekræftelse på EFTA-landenes vilje til sammenhold i den nye markedspolitiske situation, vi nu befinder os i. Alle EFTA-lande bekræftede, at de ønskede at deltage i den økonomiske integration i videre forstand i Europa. Samtidig var de enige om at tilstræbe, at der gennem passende arrangementer gives alle EFTA-lande en rimelig mulighed for at fuldføre deres forhandlinger med Fællesskaberne, uden at der i denne periode genrejses handelshindringer mellem EFTA-landene.

Det nordiske samarbejde er jo af gammel dato og hviler på en fælles historisk, kulturel og sproglig arv, som er af dyb folkelig værdi for alle de nordiske lande. Det erkendes også i de øvrige europæiske lande, at det nordiske samarbejde indeholder betydelige værdier, ikke blot for Norden, men for Europa som helhed. Det er en selvfølge, at regeringen helt og fuldt tilslutter sig den